

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ *

Τὸ ἐμπόριον τῶν βιβλίων

Εἰς τῶν γνωστοτέρων Ἀγγλῶν ἐκδοτῶν, ὁ Οὐίλιαμ Χάινμαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ταξείδιου του τινὸς ἐν Ἀμερικῇ ἐνεπιστεύθη πρὸς τοὺς «Καιροὺς» τῆς Νέας Ὑόρκης, τὰς ἀτυχίας τοῦ ἐπαγγέλματός του. Φαίνεται ὅτι καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐμπόριον τῶν βιβλίων δὲν εἶνε ὅσον νομίζεται ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις, καθ' ὅσον ὡς ἐδήλωσεν ὁ Ἀγγλος ἐκδότης οὐδέποτε τὰ βιβλία ἔσχον τόσον βραχὺν βίον καὶ τόσους ἐχθροὺς ὅσον σήμερον. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι σήμερον βιβλίον τι ἀποθνήσκει ἅμα τῇ ἐμφανίσει του. Τοῦτο ἀποδοτέον τὸ μὲν εἰς τὴν μεγάλῃν παραγωγὴν καὶ τὰς νέας πάντοτε ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ, τὸ δὲ εἰς τὸν ἐπιτυχῇ συναγωνισμὸν τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ διάφορα νεώτερα θεάματα ὡς ὁ κινήματογράφος, ἐν ᾧ αἱ διάφοροι ἱστορίαι ἐκτυλίσσονται καλλιτέρον ἢ ἐν βιβλίῳ. Ἐτερος μέγας ἐχθρὸς τοῦ βιβλίου, τοῦ ἀχίστου ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶνε ἡ καλοκαιρία, καθ' ὅσον ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς τὸ κοινὸν ἀναγινώσκει ὀλιγώτερον διότι προτιμᾷ νὰ ἐξέρχεται τῶν οἰκίῳ.

Διὰ τὸν Ἀγγλον ἐκδότην ὁ ἥλιος τοῦ Ὀκτωβρίου ἀποτελεῖ καταστροφὴν.

Τὸ βιβλίον τοῦ Σάχου

Ὁ συνταγματάρχης Ρουζβέλτ πρῶτον πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὅστις ἔχει τὴν μανίαν νὰ συλλέγῃ τὰ καλοενδεδυμένα βιβλία δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γῇ εἰς τὴν συλλογὴν του βιβλίον τῆς ἀξίας ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εὕρεσκειται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Σάχου τῆς Περσίας.

Πρόκειται περὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ Κορανίου, δωρου τοῦ Ἐμίρου τοῦ Ἀφγανιστάν πρὸς τὸν Σάχην. Τὸ δέσμιον τοῦ βιβλίου εἶνε πολυτελέστατον· ἔχει δὲ ἐξωφυλλὸν ἐκ χρυσοῦ πάχους ἐπτὰ χιλιοστομέτρων. Οἱ ἐπ' αὐτοῦ πολύτιμοι λίθοι εἶνε 109 ἀδάμαντες, 122 ρουβίνια καὶ 168 μαργαριτάρια.

Τὸ ὅλον ἔργον περικλείεται ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης φερούσης καλλιτεχνικωτάτας συμβολικὰς παραστάσεις τοῦ Κορανίου καὶ ὑπολογίζεται ὡς ἔχον ἀξίαν ἄνω τῶν 800 χιλιάδων ὡ. ἀρχων.

Τὰ ἀπηγορευμένα βιβλία

Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἀπὸ πολλῶν χρόνων τὸ σύστημα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀναγνώσεως τῶν βιβλίων ἐκείνων, ἅτινα ἤθελε κρίνει ἀντιθρησκευτικά. Εἶνε ὁ περίφημος «Κατάλογος» (Ἰντεξ λιμπρόρουμ προχιμπιτόρουμ.) Τὸ σύστημα τοῦτο κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε δραστηριώτατον· οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἀπηγορευμένον βιβλίον, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀφορισμοῦ· ἄρα δὲν ἐπωλεῖτο· ἄρα ἐζημίῳ τὰ μέγιστα συγγραφεῖς καὶ ἐκδότας. Σήμερον ὅμως ἐνῷ οἱ αὐτῆροι πιστοὶ καθολικοὶ μένουσιν ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν παπικὴν διαταγὴν, πολλοί, πλείστοι ἄλλοι, εἴτε ἐλευθερόφρονες, εἴτε καὶ ἄθεοι ἢ ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὴν θρησκείαν ἀγοράζουσι καὶ ἀναγινώσκουσι τὰ ἀπηγορευμένα βιβλία. Μάλιστα τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐκυκλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦσι περισσότερον, παρὰ πρὶν ἢ καταλειθῶσιν εἰς τὸν «Κατάλογον» διότι ὁ κόσμος κινεῖται ἀπὸ περιέργειαν νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν.

Ὁ Κατάλογος εἶνε ἐκδοσμένος ὑπὸ τῆς Παπικῆς Αὐλῆς εἰς ἰδιαιτέρον τομίδιον, οὗ ἡ ἀνάγνωσις ὅμως δὲν εἶνε εὐκόλος, πρῶτιστα διότι εἶνε γεγραμμένος εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ δὲν περιέχει ἀπλοῦν κατάλογον τῶν τίτλων τῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ τὰς παπικὰς

βοήλλας, προσίμιον, σημειώσεις, ἐπεξηγήσεις περὶ τῶν καταδικασθέντων βιβλίων. Κατὰ τοῦτο ὑπάρχει μία βαθυλυνία γλωσσῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, διότι οἱ τίτλοι τῶν βιβλίων ἀναγράφονται εἰς τὴν πρωτότυπον ἐκάστου γλῶσσαν, καὶ διασταυροῦνται τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀγγλική, ἡ γερμανικὴ, ἡ γαλλικὴ, ἡ πολωνικὴ, ἡ ἰσπανικὴ καὶ πορτογαλικὴ, ἡ ὀλλανδικὴ καὶ ἐπὶ τέλους πᾶσα γλῶσσα καὶ διάλεκτος τοῦ κόσμου.

Τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσι τὰ Γαλλικὰ ἔργα ἐν τῷ Κατάλογῳ. Αἱ μελέται τοῦ Δικάρτ ἀπαγορεύονται. Ὁ Μαλιβράνς καὶ ὁ Φενελὼν φραγγελίζονται. Ἡ ρωσικὴ θρησκεία τοῦ Ἰουλίου Σιμων καταδικάζεται. Ἐπίσης οἱ Ἱστορικοὶ τῆς Γαλτίας ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καταδικάζονται, ὁ Ταιν διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, ὁ Λομενβάλ δι' ὅλα του τὰ ἔργα, ὁ Ἐγδάρ Κινέ, ὁ Σαίν-Μπέ, ὁ Στούαρτ Μίλλ. Αὐτὸς ὁ Κουζεν διὰ τὴν «Σειρὰν τῆς Φιλοσοφίας» καὶ ὁ Βουρνουφ διὰ τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Θρησκευμάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βολταῖρον καὶ τὸν Ρενάν ὅλα των σγῶδον τὰ συγγράμματα παραδίδονται εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Ὁ παπικὸς Κατάλογος δὲν φεῖδεται καὶ πολλῶν μυστηριογράφων. Τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ οἱ «Ἀθλοὶ» καὶ ἡ «Παναγία τῶν Παρισίων» καταδικάζονται. Τοῦ Εὐγενίου Σὺη πάντα τὰ ἔργα. Τοῦ Λαμαρτίνου ἡ «Πτώσις ἐνὸς Ἀγγέλου» καὶ αἱ «Ἀνατολικαὶ Ἀναμνήσεις» Τοῦ Στένταλ «Τὸ Κόκκινον καὶ τὸ Μαῦρον», τοῦ Ρουσσώ ἡ «Νέα Ἐλοῖζα», τοῦ Μύργερ «Ὁ βίος τῶν Μπόεμ», τῆς Γεωργίας Σάνδ ἅπαντα. Ἡ φήμα Ἀλεξάνδρου Δουμά, πατὴρ καὶ υἱοῦ, ἐξορίζονται ἐπίσης χωρὶς οἶκτον.

Τὰ ἔργα τοῦ Ζολά, τὰ ἐγχειρίδια τοῦ Στέγ καὶ τοῦ Παῦλου Μπέρτ προσετέθησαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸν Κατάλογον. Ἀπὸ τοῦ Ραμπλαί μέχρι τοῦ Πασκάλ καὶ τοῦ Βαλζάκ πλείστοι ἔξοχοι συγγραφεῖς γάλλοι καταδικάζονται ἐν τῷ Κατάλογῳ. Αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ σοφοῦ γάλλου Ἀββᾶ Δουσὲν Διευθυντοῦ τῆς ἐν Ρώμῃ Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, δὲν ἐδίστασαν οἱ περὶ τὸν Πάπαν νὰ γράψωσιν εἰς τὸν Κατάλογον πέρυσιν. Ἀλλὰ εἶνε τόσα τὰ καταδικασμένα βιβλία, ὥστε πᾶς ἀναγνώστης, καλῇ τῇ πίστει, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἀναγνώσῃ εἰδικῶς τὸν Κατάλογον, ἐὰν δὲν εἶνε εἰδοποιημένος, δύναται νὰ ἀναγνώσῃ πολλὰ ἐκ τῶν ἀπαγορευθέντων βιβλίων, ἅτινα συσσωρευόμενα σήμερον δύναται ν' ἀποτελέσωσιν αὐτόχρημα μέγαν λόφον.

Κατὰ χειρότερον μάλιστα διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν συμβαίνει σήμερον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ διαβολικαὶ ἐκείναι μηχαναὶ αἱ λεγόμεναι τυπογραφικαὶ ἐκδίδουσιν εἰς φῶς καθ' ἐκάστην ἑκατοντάδα καὶ χιλιάδας εἰς τὴν ὑφήλιον βιβλίων, οἱ ἐν τῷ Βατικανῷ Κριταί, μέλη τοῦ ἱεροῦ Συλλόγου, οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, δὲν δύναται νὰ προφθάνουσιν νὰ ἀναγινώσκωσιν ὅλα καὶ διὰ τοῦτο ἀμελοῦσι σήμερον τοῦ ἔργου των καὶ ἀφῆσαντες τὰ μέτρια καὶ δευτερεύοντα πνεύματα στρέφονται πρὸς τὰ παγκοσμίου φήμης καὶ τούτων τὰ δημοσιεύματα ἔργα ἀναγινώσκουσι, καί, ἂν εἶνε ἀνάγκη, καταδικάζουσιν εἰς τὸ πῦρ, ἀναγράφοντας αὐτὰ εἰς τὸν περίφημον Ἰντεξ. Ὅπωςδὲποτε οὗτος πάντοτε αὐξάνει.

(Ἔπεται τὸ τέλος)